

Ôn Thụy An

Cô nàng phải lòng hòa thượng

Cô nàng phải lòng hòa thượng.

Ai cũng biết, cô phải lòng một gã hòa thượng.

Ai ai cũng đều tiếc giùm cho cô.

... Một người thật mỹ lệ như cô. Một người đàn bà, đã có danh, lại có quyền lực trong tay, thế mà sao lại yêu phải một gã hòa thượng chẳng có tên tuổi gì, ở trong một cái miếu nhỏ chẳng có tên tuổi gì, thật tình làm người ta tiếc muốn thở ra một tiếng "ai da".

Vì vậy, những gã đàn ông theo cô không được toại nguyện, chẳng muốn hận cô, họ đi hận cái gã hòa thượng đó.

Gã hòa thượng đó có phật hiệu là Thiện Tai.

Trong những người phải lòng Lâm Đầu Hoa, có một người, là tổng thống lãnh của bốn đại phân bộ Nhất, Phi, Xung, Thiên trong Ứng Minh, người ta xưng y là Hùng Bá

Thiên Hạ Trương Mạnh Cầm.

Lâm Đầu Hoa hiện giờ là Minh chủ của Ứng Minh.

Trương Mạnh Cầm là một nhân vật xuất sắc được Lâm Đầu Hoa một tay đề bạt lên, từ khi cự Minh chủ của Ứng Minh là Cừu Thập Thế qua đời. Y là tay đại tướng dưới quyền của Lâm Đầu Hoa. Cũng là một đại hãn tướng của Ứng Minh. Có điều y lại đi yêu phải người Minh chủ của y... Lâm Đầu Hoa.

Nếu mà y không đối với cô chết mê chết mệt, như điên như cuồng

vậy, y đã sớm đi đầu nhập vào Báo Minh, Hồ Minh, Long Minh, hoặc môn phái thân với Ứng Minh như Trảm Kính Đường, hoặc thường đối địch với Ứng Minh là Thủ Noãn Bang từ lâu rồi.

Có điều, Trương Mãnh Cầm trước giờ chỉ vì Ứng Minh mà liều mạng thôi.

... Nếu nói rằng, lấy cái tài ba như thế của Trương Mãnh Cầm mà đi liều mạng cho Ứng Minh, chi bằng nói rằng, y chỉ trung thành với Lâm Đầu Hoa.

Đối với Trương Mãnh Cầm mà nói, yêu phải Lâm Đầu Hoa, là chuyện không thể làm sao hơn.

Trương Mãnh Cầm là một người dũng hãn. Trước giờ y vốn cho rằng: không có chuyện gì là không do ở mình. Một cặp thiết quyền của y, có thể thay đổi mệnh vận của người khác, cũng có thể thay đổi mệnh vận của chính mình, thậm chí còn có thể làm người khác khỏi có mệnh vận gì cả, bởi vì chỉ cần y không để người khác sống, không còn mạng sống, lấy đâu ra mệnh vận? Nói theo y, nếu có thứ gì gọi là định mệnh, thì đó là ngày sinh tháng đẻ của y và chuyện y yêu phải Lâm Đầu Hoa.

Y yêu Lâm Đầu Hoa phải dùng biết bao sức lực.

So với chuyện chiến đấu còn hơn nữa.

... Dùng hết nhất thiết dũng lực, để làm cho Lâm Đầu Hoa vui lòng.

Y nguyện vì Lâm Đầu Hoa chiến tử được...

Y yêu Lâm Đầu Hoa phải dùng biết bao nhiêu tâm tư.

So với chuyện quyết đấu còn hơn nữa.

Y là hạng người mãnh liệt, nhưng trong lòng lại rất ôn nhu, một khi đã khai quật nhu tình trong lòng y ra rồi, y chẳng còn mãnh liệt gì được nổi. Y nhìn Lâm Đầu Hoa như nhìn phiến tuyết dưới ánh mặt

trời chẳng thực tí nào, Lâm Đầu Hoa trong tâm mục của y, lúc nào cũng mãnh liệt mà cũng ôn nhu, ôn nhu mà mãnh liệt. Khi cô ra hiệu lệnh hoặc quyết đoán chuyện gì, ngay cả một người giết người hung hãn như Trương Mãnh Cầm, cũng phải sợ hãi nghe theo; có điều lúc cô ôn nhu, chỉ có mấy lời thôi, còn ấm hơn cả lửa thiêu trong đêm tuyết giá.

"Ta xin vì nàng chiến tử!" câu nói ấy cứ gào thét mãi trong đầu Trương Mãnh Cầm, y cảm thấy Lâm Đầu Hoa mặt mày lạnh lùng, ho khẽ mấy tiếng, hai má hơi hồng lên đó thật vô cùng tịch mịch, cô đơn: "Ta muốn đem hết cả đời mình lại bảo hộ cho nàng, nàng kêu ta làm bất cứ điều gì đều có thể, chỉ cần nàng hiểu được tâm ý của ta... Có điều, tại sao nàng lại đi yêu một gã hòa thượng...".

Y hận gã hòa thượng đó cực kỳ.

Chẳng tốn chút thì giờ là y đã thám thính ra được rõ ràng chuyện gã hòa thượng đó: gã hòa thượng, nguyên danh là Lý Thi Ca, vốn là người buôn bán cẩm thạch ngoài phố, sau này vì giết phải con nhà phú gia công tử là Lợi Đoan Minh, bèn thí phát quy y theo Nhất Nguyệt thiền sư ở chùa Lưu Kim Tự, pháp hiệu là Thiện Tai. Có điều cái vị Thiện Tai đại sư này hình như không hề là thứ quy y thành Phật ngay, ông ta đã từng gia nhập Ứng Minh, bất quá cũng không hề đụng tới đao kiếm, ngày tháng trong Ứng Minh chỉ chuyên việc phụ trách trồng hoa, phục thị Lâm Đầu Hoa nhiều hơn là sống chết cho Ứng Minh. Chẳng bao lâu sau đó, gã hòa thượng đó lại trở về Lưu Kim Tự, từ đó mà làm lên đến chức trụ trì của chùa.

... Làm hòa thượng được thế lại không chịu đi làm, lại đi làm dân giang hồ, dính vào chuyện thế sự.

Đối với Trương Mãnh Cầm mà nói, hòa thượng đã là chán ngấy lắm

rồi, hà hướng là một gã hòa thượng háo sắc. Mà lại là hòa thượng đi chiếm đoạt trái tim của Lâm Đầu Hoa!

... Thật là một gã hòa thượng vô cùng khả ố!

Hoài Âm Trương Hầu cũng nghĩ thế.

Y là tổng đường chủ của Trảm Kính Đường, chỉ cần hai thế lực lớn ở đó là Ứng Minh và Thủ Noãn Bang cứ tiếp tục tranh chấp với nhau, Trảm Kính Đường của y sẽ có thể thao túng cả toàn cuộc.

Vì vậy điều y muốn là loạn lạc, chẳng phải thái bình. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, có điều chẳng bao lâu y đã phát hiện ra: hai con hổ rõ ràng là đang cắn nhau, nhưng thợ săn cũng chẳng cách nào khống chế được đại cuộc... Có hôm nào, hai con đánh nhau có con bị thương lại xoay qua cắn cho thợ săn một cái. Do đó, y muốn không những chỉ loạn lạc thôi, y còn muốn mấy con hổ biến thành chó săn của y, như thế mới có chỗ dùng được.

... Có điều bang chủ Thủ Noãn Bang là Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn và Minh chủ của Ứng Minh là Lâm Đầu Hoa đều chẳng phải là những người dễ dàng giải quyết.

Tuyết Thanh Hàn trước giờ vốn là kẻ ngạo mạn, không hề thần phục bất kỳ ai. Có những hạng người thà chết quách nhưng chẳng bao giờ chịu thần phục ai cả, Tuyết Thanh Hàn là hạng người đó, không thể nghi ngờ gì cả.

Từ hồi bà vợ của Hoài Âm Trương Hầu là Lương Nhiệm Hoa trở mặt tới giờ, y bèn quay mục tiêu vào Lâm Đầu Hoa.

Cô mỹ lệ.

Cô có tiền.

Cô nắm trong tay đại quyền.

... Không những vậy, cô còn yếu đuối đến mức làm như chỉ cần cầm cái búa lên là bàn tay cô sẽ có thể bị phỏng vậy.

... Một người đàn bà như vậy, hỏi ai làm sao quên cho được?

Có điều, dưới tay của Lâm Đầu Hoa lại có một viên đại tướng: Hùng Bá Thiên Hạ

Trương Mạnh Cầm, ngoài ra còn có Lương Đại Tế Tửu là Tư Đồ Bá, Âu Dương Tuyền, rồi còn có bao nhiêu binh tốt thuộc bốn phân bộ Nhất - Phi - Xung - Thiên nữa.

Trương Hầu thì chẳng sợ gì những thứ đó, ngược lại còn lấy làm vui nữa là khác.

... Một khi y đã chinh phục được con tim của Lâm Đầu Hoa rồi, thì những thứ đó, những thực lực đó có cường đại tới đâu, cũng đều hoàn toàn thuộc về y thôi.

Y chỉ kỳ có mỗi gã hòa thượng đó.

Thiện Tai đại sư!

Bởi vì Lâm Đầu Hoa phải lòng gã hòa thượng đó.

Trương Hầu biết gã hòa thượng đó.

Năm xưa, gã bán thịt Lương Ngưu, vì cứu Lâm Đầu Hoa đang bị chòng ghẹo, mà đắc tội phải người quen của Ứng Minh là Lợi Đoan Minh. Lý Thi Ca là bạn thân của Lương Ngưu, y nhân cơ hội giết quách Lợi Đoan Minh, rồi để khỏi bị tội, bèn xuất gia làm thầy chùa, pháp hiệu là Thiện Tai. Sau này, Minh chủ của Ứng Minh là Cừu Thập Thế lên giết Lương Ngưu đi, rồi lấy Lâm Đầu Hoa. Gã Thiện Tai hòa thượng đó đã từng lại chỗ Trương Hầu tự nguyện đi ám sát Cừu Thập Thế.

Kết quả của vụ ám sát lại làm cho Trương Hầu kinh ngạc:

Cừu Thập Thế chẳng chết, Thiện Tai đại sư cũng chẳng chết, còn đi

làm bộ thuộc của Ứng Minh, nghe nói là do theo lời đề nghị của Lâm Đầu Hoa.

Sau đó không lâu, Tuyết Thanh Hàn vì nguyên do tranh đoạt Lâm Đầu Hoa, bèn quyết sinh tử với Cừu Thập Thế. Cừu Thập Thế bị giết, Thủ Noãn Bang nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, Trương Hầu thừa cơ bèn phát động ảnh hưởng y đã từng thiết lập bao lâu nay, muốn Lương Tế Tửu của Ứng Minh là Âu Dương Tuyền và Tư Đồ Bá ủng hộ

Lâm Đầu Hoa lên làm Minh chủ, rồi dựa vào quan hệ đã từng liên hệ riêng tư với Lâm Đầu Hoa, y ngờ có thể áp chế được Ứng Minh, dễ dàng như bỡn.

Nào ngờ Lâm Đầu Hoa địa vị vừa được ổn định, lập tức đề bạt Trương Mạnh Cầm lên làm thống lãnh, chế ngự Lương Tế Tửu, ngoài ra còn tăng thêm lực lượng của bốn phân bộ Nhất Phi Xung Thiên, giữ cứng Tư Đồ và Âu Dương, làm cho Trương Hầu ngược lại hoàn toàn chẳng có cách gì thao túng đại cuộc.

... Cái lối bố trí thâm sâu như vậy, xử tâm tích lự, tầm mắt xa rộng, làm gì mà một người đàn bà yếu đuối có thể làm được cho nổi! Trương Hầu lập tức nghĩ ngay đến cái gã hòa thượng đó.

... Sau lưng Lâm Đầu Hoa nhất định là còn có cao nhân.

(Ai là cái vị cao nhân đó nhỉ?)

... Lâm Đầu Hoa mà lại đi yêu phải một gã hòa thượng xuất thân là một kẻ hàn vi như vậy?!

(Thế thì gã hòa thượng đó phải là ra sao nhỉ?)

Vì nàng tử chiến.

Nếu theo cái tính của Tuyết Thanh Hàn thì, kể gì hòa thượng hay

không hòa thượng, y đều sẽ trừ khử đi quách rồi nói sau!

Nhưng lần này y lại rất cẩn thận.

Y đã từng vì một tay thủ hạ đại tướng của mình là Thương Nhân Cao Mạnh Lữ

Thương Thương trả thù, trong một đêm đập bằng liên tiếp bảy cái trại lớn của Cô Hàn Minh, đánh cho bảy mươi ba kẻ đại địch đầy mình thương tích; y đã từng vì Đa Lão Hội ngộ thương con ngựa quý của y, mà không sợ trở mặt với cả Thất Bang Bát Hội Cửu Liên Minh, đánh cho lão đại của Đa Lão Hội là Đảo Khai Pháp Lỗ Chiêu Phong bị thương ra đó.

Bất quá, đến cái lúc phải dần lòng xuống, yên tĩnh suy nghĩ, y bèn nhất định sẽ dần lòng xuống yên tĩnh suy nghĩ.

... Lăn lộn trong giang hồ, có hai thứ phải dần lòng xuống cho được: đó là lúc đắc chí, phải ráng mà dần xuống; lúc thất chí cũng phải dần lòng xuống.

Tuyết Thanh Hàn chẳng phải sinh ra là làm ngay bang chủ.

Một người có thể từ một viên tiểu tốt biến thành đầu não của một bang phái chỉ trong vòng mười năm, đã chẳng có gia thế, cũng chẳng có kẻ đỡ đầu, cho dù là vận khí của y có may mắn lắm, cũng không thể không có chút tài năng gì đó.

Cái chỗ hơn người nhất của Tuyết Thanh Hàn, chính là chỗ y rất giỏi để cho người khác nghĩ rằng y nóng tính, dễ bị chọc tức, trong lòng một bầu nhiệt huyết chẳng cố nhất thiết, và cũng là chỗ y để cho người ta khinh thị mình, không cho mình vào đâu.

... Như vậy, y mới có thể thủ thắng dễ dàng.

Huống gì y rất thông minh, cơ trí.

Y rất giỏi chuyện đánh ngã địch thủ, lại càng giỏi chuyện kết thân bạn

bè.

... Đánh ngã kẻ địch chỉ làm cho mình hiển lộ vẻ cường mạnh, nhưng kết giao bạn bè có thể làm cho mình càng mạnh hơn thế.

Kiểm pháp của y cũng rất cao minh.

Do đó, y cảm thấy chỉ có mình mới xứng đáng với Lâm Đầu Hoa.

... Đây cũng chính là năm đó, trong lúc y ở Trảm Kính Đường gặp Cừu Thập Thế

Minh chủ của Ứng Minh, gặp phải Lâm Đầu Hoa, thừa lúc mọi người không để ý, y đã không nhin nổi bèn nói ra những lời khinh cuông, nào ngờ Lâm Đầu Hoa lại đem nói lại hết cho Cừu Thập Thế nghe, đến nỗi phát sinh ra nguyên do Thủ Noãn Bang và Ứng Minh đánh nhau mấy trận, kết quả của mấy trận chiến đó là: Cừu Thập Thế tuy chết rồi, nhưng phó bang chủ của y là Quan Mộng Tán cũng hy sinh tuấn mạng (như vậy cũng tốt, thuận tiện trừ luôn một nhân vật nằm một bên mình càng lúc càng cường mạnh).

Cừu Thập Thế đã chết rồi, Lâm Đầu Hoa thuận lý thành chương dĩ nhiên là phải thuộc về y.

Vậy mà lại không phải vậy.

Y còn có bao nhiêu là đối thủ khác.

Hoài Âm Trương Hầu ở Trảm Kính Đường.

Trương Mãnh Cầm ở Ứng Minh.

Tề Qua Hán Minh chủ của Cô Hàn Đẳng.

Những người đó, Tuyết Thanh Hàn đều chẳng thèm để vào mắt.

Có điều y lại hận cái gã hòa thượng đó cực kỳ.

"Chỉ cần nàng gặt đầu một cái thôi, ta có thể đem hết cơ nghiệp của Thủ Noãn Bang dâng cho nàng". Có một hôm, Tuyết Thanh Hàn nói với Lâm Đầu Hoa như vậy:

"Chuyện gì ta cũng nghe theo nàng cả, chỉ cần nàng lấy ta làm chồng thôi".

Lâm Đầu Hoa bật cười.

Cười in hệt như một bài thơ bắt buộc phải học thuộc lòng và tìm hiểu kỹ lưỡng.

"Chồng của tôi tuy không chết bởi vì ông một cách trực tiếp, nhưng nếu không phải người của ông đó, y đã không chết đi, do đó có thể nói là do ông đã làm hại y".

Lâm Đầu Hoa nói: "Cho dù tôi có bằng lòng, bọn họ làm sao bằng lòng được? Bọn họ làm sao chịu để Minh chủ của mình đi lấy một kẻ thù chung như vậy?"

"Chồng nàng? Cừu Thập Thế? Lương Ngưu? Hay là Trương Ngõa Tử?" Giọng nói của Tuyết Thanh Hàn đầy vẻ châm chọc: "Nàng bỏ Trương Ngõa Tử, lợi dụng Lý Thi Ca giết đi Lợi Đoan Minh, sau đó lại lợi dụng Lương Ngưu để đèo vào Cừu Thập Thế, rồi lại để cho Cừu Thập Thế giết Lương Ngưu, còn nàng thì danh chính ngôn thuận, trở thành Minh chủ phu nhân, cái chết của Cừu Thập Thế, cũng không biết có phải là do chính tay của nàng hay không. Dù gì thì nàng cũng đã trải qua bao nhiêu bể dâu, bao nhiêu đó đời chồng, thêm vào ta cũng không gọi là nhiều".

Lâm Đầu Hoa nhìn nhìn người đàn ông trước mắt, như thể nhìn một con bò đang nhai cỏ vậy, chẳng kinh hãi mà cũng chẳng phẫn nộ:

- Tôi dù có lấy chồng bao nhiêu lần, cứ nhất định không lấy cái người của ông.

Cho dù tôi lấy phải hòa thượng, cũng không lấy ông.

Nói xong cô cười lên thật duyên dáng.

Đúng rồi. Cô thừa nhận ngay ra trước mặt, cô dan díu với gã hòa

thượng đó. Tuyết Thanh Hàn tức vô cùng: Lâm Đầu Hoa thật đã mê cái tên trọc đầu đó! Y giết quách cái gã hòa thượng đó, xem cô còn làm gì được? Có điều sau đó y nghĩ lại, càng nghĩ càng không thấy đúng. Thiện Tai hòa thượng có phải chỉ là một hòa thượng thế thôi sao? Minh chủ của Ứng Minh Lâm Đầu Hoa lại đi yêu phải một gã hòa thượng sao? Thiện Tai hòa thượng lúc còn là một gã buôn bán cẩm thạch trong phố, xuất thủ là đã giết ngay Lợi Đoan Minh, sau đó, gã lên vào Ứng Minh ám sát Cừu Thập Thế, không những không chết, ngược lại còn trở thành tâm phúc của Lâm Đầu Hoa; sau đó, gã ra khỏi Ứng Minh, rồi ở Lưu Kim Tự lại trở thành trụ trì. Xem ra, cái gã hòa thượng này không phải là thứ hòa thượng đơn giản, nhân vật này cũng chẳng phải là một nhân vật đơn giản.

Tuyết Thanh Hàn cũng rất minh bạch có những người khác đang nhắm vào Lâm Đầu Hoa. Có điều bọn họ đều không ai động thủ. Bọn họ không động thủ, nhất định là có nguyên do. Y chẳng muốn khơi khơi đứng ra hạ thủ gã hòa thượng này, lại càng không muốn đưa đầu mình vào ổ kiến lửa một cách không rõ ràng như vậy.

Tuy vậy, y hận gã hòa thượng đó vô cùng.

Ông ta biết bọn họ đang hận ông ta.

Ông ta cũng biết sẽ có một ngày, ông ta sẽ vì cô mà chiến tử.

Năm xưa, cái tích tắc lúc ông ta gặp phải Lâm Đầu Hoa, ông ta đã biết ngay, ông ta nguyện vì cô mà chết, ông ta sẽ vì cô mà chết, ông ta sẽ không tiếc vì cô mà chết.

Hôm đó, gã con nhà hư hỏng Lợi Đoan Minh chòng ghẹo Lâm Đầu Hoa, Lương Ngưu nhảy ra bảo vệ, ông ta đã biết Lợi Đoan Minh sẽ không chịu để yên, do đó mà mượn cớ xung đột giết ngay gã ta. Vì

tránh đi tội vạ, ông ta đã xuất gia làm hòa thượng.

Có thể nói rằng, ông ta làm hòa thượng là vì cô.

Ông ta làm hòa thượng rồi, trong miệng thì niệm Phật, trong lòng thì chỉ niệm có mình cô. Chuyện gì cũng bỏ được, đao kiếm, phú quý, thân thích đều bỏ hết, chỉ có cô là càng bỏ càng không dứt ra được. Dần dần rồi cảm nhận ra được, cô càng đi càng xa, ông ta càng lúc càng sa lầy. Do đó, đợi đến lúc Lương Ngưu bị Cừu Thập Thế giết đi, Cừu Thập Thế công nhiên đem Lâm Đầu Hoa vào ở trong Ứng Minh, ông ta bèn tới Hoài Âm Trương Hầu tự động sung quân, muốn mượn thân phận trung gian của Trảm Kính Đường, đột nhập vào Ứng Minh ám sát Cừu Thập Thế. Cừu Thập Thế công lực còn trên ông ta gấp mười lần, ông ta giết không được, Lâm Đầu Hoa đỡ đầu cho ông ta, ông ta chết cũng không xong. Ám sát không được, ngược lại ông ta còn trở thành kẻ phụ trách trông hoa trong Ứng Minh, cho đến lúc Ứng Minh và Thủ Noãn Bang đánh nhau một trận quyết tử đó, ông ta mới chính mắt thấy: Lâm Đầu Hoa giết Cừu Thập Thế, tư thái thật an nhàn thông dong tự đắc. Đến lúc đó, ông ta mới thể ngộ được thật sâu xa rằng: cái người đàn bà yếu ớt mong manh không chịu nổi một cơn gió này, trước giờ, đều chẳng hề cần ông ta bảo hộ; thật ra cô ta mới chính là người bảo hộ ông.

Do đó ông ta bèn ly khai cô, trở về lại Lưu Kim Tự.

Lâm Đầu Hoa lộ vẻ kinh ngạc hỏi ông ta tại sao vậy.

"Như nếu vì cô mà chiến đấu, thậm chí có thể vì cô mà chết, tôi sẽ không có đến nửa lời than oán". Thiện Tai nói: "Nhưng tôi cảm thấy bị cô lợi dụng, làm thành thứ đồ chơi trong tay cô, tôi chỉ còn nước ly khai cô mới xong".

Ông ta về lại Lưu Kim Tự, ngoài cây đèn dầu và cuốn kinh Phật ra,

vẫn còn có một hồng nhan. Lần này tĩnh tâm tu trì, tiềm tâm học đạo, không lâu sau đó, trụ trì là Nhất Nguyệt thiền sư viên tịch, ông tại Phật pháp tu vi thanh vọng đều trên tất cả các đồng môn, do đó bèn kế thừa y bát, trở thành trụ trì. Lúc đó, ông ta đã vạn niệm ra tro, tứ đại giai không; chỉ có mỗi chuyện không được "không" là cái đóa hoa trong lòng đó.

Cái đóa hoa không bao giờ tàn tạ.

Có lúc ông ta ngồi nghĩ: mình xem cô ta như Bồ Tát, độ hết cả chúng sinh, chúng tướng vô tướng, không phải là một chuyện hay ho lắm sao? Do đó, lúc nghĩ thì nghĩ cô thành ra đại từ đại bi của người xuất gia là ông ta, lúc niệm cũng niệm thành ra cảm giác duy nhất ông ta còn chưa thoát bỏ ra được.

Ông ta thích cái cảm giác đó.

Bên ngoài đồn đãi om sòm: "Minh chủ Ứng Minh Lâm Đầu Hoa mê phải trụ trì Lưu Kim Tự Thiện Tai thiền sư". Không bao lâu ông ta cũng nghe tới lời đồn đãi đó. Đối với những lời đồn đó, ông ta chẳng biết mình đang kinh hãi, hay là mừng rỡ, hay là hân hoan, ông ta biết có rất nhiều người đã bắt đầu khinh bỉ mình, miệt thị mình, hận thù ganh ghét mình, còn có người muốn giết mình đi. Ông ta biết rất có nhiều người cho rằng ông ta không đủ tư cách làm trụ trì chùa Lưu Kim Tự, làm nhục đi cửa Phật. Ông ta biết Lâm Đầu Hoa cũng biết rõ ràng nhất thiết. Ông ta cũng biết rõ ràng nhất thiết.

Thậm chí ông ta còn biết lời đồn đãi đó là không đúng sự thật.

Ông ta lại càng biết rõ rằng, lời đồn đãi đó là do Lâm Đầu Hoa truyền miệng ra.

Trước đây, ông ta vẫn rất hy vọng có ngày sẽ vì Lâm Đầu Hoa chiến tử, còn bây giờ, ông ta chẳng hề phải động thủ, có điều, hiển nhiên là

cái giờ phút vì cô chiến tử đã đến rồi.

... Nếu như mà chuyện có thật thì cũng hay, bất quá, cho dù là có không đúng như vậy mà chiến tử, thì so sánh chuyện gì khác, cũng còn hay hơn mà.

Dạo sau này, Thiện Tai đã trở thành một vị hòa thượng gương mặt lúc nào cũng lộ một nụ cười.

Thật ra, đó chẳng phải là nụ cười đơn giản.

Mà là nụ cười khổ.

Tiếc là chuyện đó không có thật.

(Tuyệt đối không phải sự thật).

(... Chỉ có hòa thượng phải lòng cô, làm gì có chuyện cô đi phải lòng hòa thượng!)

(Thật tình không biết cô đang nghĩ gì nữa!)

Cái lối suy nghĩ của Lâm Đầu Hoa như thế nào nhỉ?

... Vì muốn biết câu trả lời đó, có một hôm, Thiện Tai đại sư đã lại Ưng Minh tìm Lâm Đầu Hoa.

Cho dù ông ta không tính hỏi gì cả, lúc đó, ông ta cũng nhất định đi tìm Lâm Đầu Hoa thôi.

Nguyên do là: Minh chủ của Cô Hàn Minh là Tế Qua Hán rốt cuộc không dẫn lòng nổi, bèn xuất lãnh thủ hạ Tam Thập Tinh Sương, đi tập kích Ưng Minh.

Nhất Mao Bất Bạt Tế Qua Hán xông lại hung hãn, không những vậy, y còn được Minh chủ của Báo Minh là Trương Ngao Gia đem quân lại giúp, không chừng trận tập kích đó quá đột ngột nhanh chóng, làm không ai ứng phó kịp, trong cái chỗ sống chết giữa chừng đó, Trương Hầu của Trảm Kính Đường nhất thời còn chưa kịp xuất binh cứu viện, Tuyệt Thanh Hàn của Thủ Noãn Bang cũng chỉ đang "tĩnh

quan kỳ biến", ngay cả thủ hạ đại tướng của Lâm Đầu Hoa là Trương Mạnh Cầm, bởi vì đang phòng phủ bên ngoài, nhất thời cũng không kịp trở đầu lại cứu.

Lâm Đầu Hoa và tổng bộ Ứng Minh, bị Cô Hàn Minh và Báo Minh giáp công hai mặt, sau lưng trước mặt đều có kẻ địch, càng khổ não nữa là Lương Đại Tế Tửu Âu Dương Tuyền và Tư Đồ Bá làm phản thành thế trong ứng ngoài hợp, làm cho Lâm Đầu Hoa bốn bề đều bị thụ địch, tình huống thật là khẩn cấp nguy hiểm.

Do đó mà lúc Thiện Tai chạy đến nơi, ông ta đang đánh phá một đường để đi vào vòng vây, chứ không phải là đánh phá ra khỏi vòng vây.

Người của Cô Hàn Đăng không hề toàn lực ngăn cản Thiện Tai đại sư.

... Bọn họ chỉ phụng mạng tạm thời không để cho bất kỳ ai còn sống ra khỏi Ứng Minh, nhưng bọn họ không hề phụng mạng không để cho bất kỳ ai sống sót tự lao đầu vào Ứng Minh để nạp mạng.

Cao thủ của Ứng Minh, thành linh gặp Thiện Tai đại sư xuất hiện, nhất thời cũng không biết đó là bạn hay là thù.

Lâm Đầu Hoa lập tức sai người mời ông ta vào, ông ta vừa thấy cô, thấy cô vẫn còn xinh đẹp vô cùng như thuở nào. Ông ta thấy cô vẫn còn sống đó, mới yên lòng đi được một chút, yên lòng xong rồi, bèn nhin không nổi bật khóc cả lên. Thì ra ông ta đi một mạch từ chùa Lưu Kim Tự lại, trên đường đi chỉ sợ cô đã chết đi rồi, sợ đến mức trong bụng không còn chịu nổi nữa, cơ hồ cứ nghĩ cô đã chết thật rồi. Cho đến lúc chính mắt thấy cô vẫn còn thông dong nhàn nhã đứng trước mặt mình, không giống như đang ở trong một trận chiến, ông ta mới biết cô còn chưa chết, quả thật cô còn đang sống sờ sờ đó.

Trong lòng ông ta thư thả ra một chút, nước mắt bèn rớt xuống lã chã.

Câu nói đầu tiên của Lâm Đầu Hoa là một tiếng cười.

Tiếng cười của cô thật đơn thuần, vậy mà còn hơn là ngàn lời vạ lẽ.

Câu nói thứ hai của cô là:

- Quả nhiên ông lại rồi.

Câu nói thứ ba của cô là hỏi ông ta :

- Ông khóc chuyện gì? Tôi còn chưa chết mà.

Thiện Tai hỏi:

- Cô đã bị kẻ địch bao vây cứng ngắc thế này, cô còn không lo lắng gì sao?...

Lâm Đầu Hoa cười nói:

- Tôi đã bị bao vây rồi, có lo lắng thì được gì?...

"Được", Thiện Tai hạ quyết tâm còn kiên cường hơn cả lúc phải tự thất cổ: "Tôi bảo hộ cô đánh một trận ra khỏi vòng vây có được không?...".

Cặp lông mày dài thật dài của Lâm Đầu Hoa hình như khẽ run lên một chút: "Ông bảo hộ được tôi sao?"

"Không được thì cũng phải thử xem ra sao". Thiện Tai đáp: "Còn hơn là cứ chờ chết ở mãi nơi này...".

Lâm Đầu Hoa cười thật xinh thật xinh đẹp, cô khẽ ho lên vài tiếng, từ hồi cô làm Minh chủ đến giờ, cơn ho khẽ đó của cô chưa bao giờ được thuyên giảm: "Ông có biết điều gì là cho một người đàn bà dễ xao lòng nhất không?" Giờ này phút này cô lại đi hỏi Thiện Tai một câu như vậy.

Thiện Tai ngớ mặt ra, phảng phất cái câu hỏi không do đâu bất ngờ ấy có cái âm vận cái cảm giác thật là tịch mịch thật là u nhân.

"Đó là cái lúc một người đàn bà đã sinh ra cảm tình với một người đàn ông, mà không tiếc gì sống chết". Lâm Đầu Hoa tự hỏi mình rồi tự trả lời, tự mình đắc ý với mình:

"Hoặc là, lúc một người đàn ông vì một người đàn bà mà không tiếc gì mạng sống của mình".

Thiện Tai cười khở, ông ta cảm thấy mình học tốc cả trăm dặm đường xa xôi, sát khí đằng đằng chạy lại cứu cô, xem ra chỉ giống như một hòn đá hơn là một con người.

"Dĩ nhiên tôi chẳng phải là câu trước đó". Ông ta sờ sờ cái mũi của mình rồi nói.

"Dĩ nhiên là ông không phải cái đó". Lâm Đầu Hoa nói: "Có điều, ông chạy lại đây, rõ ràng là sẽ mất mạng vì cái trận chiến này, nhưng ông vẫn cứ chạy lại".

Sau đó cô tha thiết nói: "Có điều, bọn họ thì không như vậy. Chỉ cần tôi bằng lòng với bọn họ, Hoài Âm Trương Hầu sẽ lại, Tuyết Thanh Hàn lập tức sẽ lại, đến cả Đa Lão Hội Lỗ Vĩnh Tàn, cũng sẽ đi trước sĩ tốt mà lại đây. Nhưng bọn họ không giống như ông; chỉ cần tôi thuộc về bọn họ, bọn họ sẽ vì tôi mà làm chuyện này chuyện nọ; nhưng ông thì bất kể tôi ra sao, chỉ cần tôi là tôi, ông sẽ nhất định chạy lại cứu tôi".

"Bọn họ chỉ vì muốn thắng một trận chiến tranh mà tranh nhau sống chết, ông thì không vậy". Lâm Đầu Hoa lại tha thiết nói, giọng nói và vẻ mặt của cô, đều tựa như cây chủy thủ mềm ra dưới ánh trăng:

"Ông liệu chết mà chiến đấu, không màng đến sinh tử, chỉ màng đến mình tôi".

"Ông không giống như bọn họ", cô nói giọng khẳng định.

Cô nói câu đó, Thiện Tai hòa thượng cảm thấy mọi chuyện nhất thiết

đều đã có đèn bù.

Có điều, hiện tại ông ta muốn ra khỏi nơi đây.

Ít nhất, ông ta muốn Lâm Đầu Hoa sống sót ra khỏi nơi đây.

Ông rút thanh gươm đao ra.

"Mình đi thôi". Ông ta nói: "Xông ra khỏi đây rồi nói chuyện sau".

"Đi? Người ta nói Bỏ xe bảo vệ chủ soái, tráng sĩ cụt tay, đây là hành vi can đảm dũng cảm, có điều, bỏ xe đi rồi, chủ soái chắc gì đã sống nổi, mà tráng sĩ, sau khi bị cụt tay rồi, có thể còn làm hảo hán nổi không. Do đó, một kẻ đại trí đại tuệ, nếu không tới chỗ khẩn cấp nhất, nhất định không chọn con đường đó. Nếu chọn con đường đó, là đã xem như một thứ thất bại rồi". Lâm Đầu Hoa thốt: "Hôm nay, tôi mà ra khỏi nơi này, sau này làm sao còn trở lại cho được? Nắm lên được, thả xuống được là hành vi của cao nhân. Nhưng nắm lên được mà thả không xuống được là chuyện thường tình thiên hạ. Chính vì thả không xuống đó, mới có thể có chỗ mà tiến thoái".

Thiện Tai nhìn nhìn Lâm Đầu Hoa, cô yếu đuối như một đóa hoa kiều diễm mọc bên bờ vực đá, nhưng những lời cô nói, lại cứng rắn tựa như nham thạch.

"Sao? Không nghĩ được ra tôi ốm o thế này, mà người thì hiện thực thế đó sao?"

Lâm Đầu Hoa còn nháy mắt với ông nói: "Ông có biết không, ai ai cũng đồn rằng tôi phải lòng gã hòa thượng là ông đó!"

Thiện Tai nói:

- Đó là cô đã đồn đãi ra đấy chứ.

"Sao?" Lâm Đầu Hoa liếc qua cái bóng mình trong gương, đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc, bày ra cái cổ nhỏ nhắn trắng ngần mềm mại: "Sao ông nói vậy?"

Thiện Tai đáp:

- Nếu không phải cô để cho người ta đồn đãi rùm beng lên, cái người đồn đãi đã chẳng còn mở miệng ra nói được gì nữa.

"Quả nhiên ông hiểu tôi lắm," Lâm Đầu Hoa vẫn còn đang đưa tay vuốt lọn tóc của mình, rồi dùng ngón tay xoắn thành một bó, cô nói: "Năm xưa, ông đi vào đi ra nhà của A Ngưu, không phải là mỗi lần đều ở sau lưng tôi ngấm nghĩa cái cổ của tôi, ngấm nghĩa muốn si dại cả ra sao? Ông đừng có tưởng tôi không biết, lúc đó, tôi đã biết ngay ông chẳng thể nào làm hòa thượng đằng hoàng nổi".

Thiện Tai lẩm bẩm trong miệng:

- Quả thật tôi không phải là một hòa thượng đằng hoàng.

Lâm Đầu Hoa nói:

- Lúc đó, Trương Ngõa Tử mua tôi rồi, đem ra phố bắt mãi võ, gặp tôi, ông đã ngờ nghệch ra đó. Sau này, Lợi Đoan Minh lại chòng ghẹo tôi, Lương Ngưu ra trước, ông xuất thủ, hôm sau đó, ông giết mất Lợi Đoan Minh, ai ai cũng tưởng rằng ông vì Lợi Đoan Minh lấy bảo thạch không giao tiền mà nổi cơn tức giận lên, cũng có người cho rằng ông vì Lợi Đoan Minh đi tìm Lương Ngưu trả thù, bèn ra tay trước, nhưng chỉ có tôi là biết, ông giết người là vì tôi.

Thiện Tai thất hồn lạc phách lặp lại:

- Tôi... tôi giết người là vì cô.

"Chỉ có vậy thôi sao, ông làm hòa thượng cũng là vì tôi". Lâm Đầu Hoa nói: "Ông giết người, không xuất gia cũng không được. Lương Ngưu lấy tôi rồi, ông bèn mượn cớ thường thường lại bán hoa cho Lương Ngưu, theo Lương Ngưu như anh em ruột vậy, thật ra là chỉ để được gần tôi. Sau này, Minh chủ của Ưng Minh là Cừu Thập Thế gặp tôi, bèn thăng A Ngưu chức quyền, để cho y đi quyết tử với bọn

Thủ Noãn Bang, rồi khi A Ngưu chết rồi, Cừu Thập Thế bèn thật tình chẳng khách khí, lấy tôi làm vợ, ông không dẫn lòng nổi, mạo sung làm người của Trảm Kính Đường, đến ám sát Cừu Thập Thế. Ai ai cũng cho là ông vì Lương Ngưu báo thù, cũng có người cho rằng ông muốn trừ gian diệt bạo, do đó mới đi hành thích Cừu Thập Thế... Thật ra, tôi biết ngay trong lòng, ông đều vì tôi mà làm vậy".

Thiện Tai hòa thượng nắm chặt lấy thanh gươm hơn chút nữa.

"Cừu Thập Thế đối đãi với tôi cũng không tệ tí nào, giao cho tôi quyền hành, dạy cho tôi võ công, tín nhiệm tôi, có điều y giết A Ngưu, A Ngưu tuy là người thô lỗ, không biết ôn nhu, nhưng y đối xử với tôi rất tử tế. Ông hành thích thất bại rồi, chính là tôi lại xin Cừu Thập Thế, cứu mạng giùm cho ông, giữ ông trong Ứng Minh. Sau này, tôi khích bọn Thủ Noãn Bang và Ứng Minh trở mặt xung đột lại với nhau, tôi thừa cơ hội đâm chết cái ông chồng đó... kẻ thù đã giết chết chồng tôi". Lâm Đầu Hoa thuật lại những chuyện giết người đó, giọng nói vẫn nhịp nhàng từng đoạn từng đoạn như tiếng ca nhẹ nhàng êm dịu: "Từ lúc đó trở đi, ông mới biết tôi không phải là hạng đàn bà cần ông bảo vệ, do đó ông rời khỏi Ứng Minh, về lại Lưu Kim Tự...".

Bàn tay cầm đao của Thiện Tai hòa thượng đã run rẩy lên.

- Ông về đến Lưu Kim Tự, rất mau chóng sau đó, chẳng còn ai dám khinh thị ông là người vì sợ tội mà mặc áo cà sa, ông không cảm thấy kỳ quái sao? Đây là do thế lực của tôi đó, ông về lại Lưu Kim Tự không lâu sau đó, trụ trì Nhất Nguyệt thiền sư bạo bệnh chết đi, ông không cảm thấy kinh dị sao? Tối hôm đó tôi sai Trương Mạnh Cầm hạ thủ đó, ông ta chết rồi, ông bèn lên nhiệm chức ngay, ông không cảm thấy mọi chuyện đều thuận lợi lắm sao? Mọi chuyện đều là trong

kế hoạch của tôi cả đấy.

Thiện Tai đại sư ghen ngào:

- Cô...

- Tôi cũng bất đắc dĩ lắm, ông là người chân chính đối đãi với tôi tử tế, thậm chí chẳng màng là tôi có đối đãi tốt với ông hay không, không đòi báo đáp lại, tôi không thể giữ ông như vậy một bên người, làm kẻ tâm phúc, nhưng cũng không thể để cho tấm lòng của ông cứ thế mà lãng phí hư hao không đền đáp.

Thiện Tai đại sư dùng sức hít vào mấy hơi, mới có thể mở miệng ra nói:

- Cô để cho tôi lên làm trụ trì, rồi mới tuyên truyền rằng tôi là gã hòa thượng cô đã phải lòng, như vậy, những kẻ theo đuổi cô mới ghen tặc không có lý do gì để nói... cô...

"Đúng vậy, tôi là một quả phụ, không những vậy, tôi còn là một người đàn bà. Tôi bằng xương bằng thịt, không những vậy còn có tình cảm, có nhục dục". Lâm Đầu Hoa thanh thản nói "Nếu tôi lấy bất cứ người nào trong bọn họ, bọn họ sau khi được tôi rồi, người nào cũng sẽ thuận lý thành chương lại lấy hết quyền thế của tôi. Nếu tôi để bọn họ lấy hết rồi, họ có còn đi yêu thương tôi được nữa sao? Chúng huynh đệ trong Ứng Minh có còn phục tòng tôi nữa sao? Còn nghe theo mệnh lệnh của tôi được sao? Còn cung kính với tôi được nữa sao? Bất kể tôi lấy một người nào trong số, tôi đều sẽ đắc tội với những người còn lại, bọn họ sẽ liên kết với nhau đến đối phó tôi; mà cái người tôi đã lấy, chưa chắc sẽ cùng với tôi chống cự lại kẻ địch. Biện pháp duy nhất của tôi là, không lấy ai, vậy thì, bọn họ cứ tiếp tục theo đuổi tôi, chúng huynh đệ trong Ứng Minh sẽ càng phục tòng tôi, đấy là cách mà tôi bị bất đắc dĩ lắm, không thể nào không làm vậy".

"Nhưng cô cũng không thể không bày cái cớ gì đó. Nếu không có đối tượng gì cả sẽ không ứng phó nổi bao nhiêu người đó đến theo đuổi, bắt lấy mình". Thiện Tai hòa thượng run rẩy từ giọng nói cho tới bàn tay đang cầm giới đao: "Do đó, cô phải truyền lời đồn đãi ra là cô phải lòng một gã hòa thượng".

"Đúng vậy". Lâm Đầu Hoa gò má trắng bệch bật cười lên, còn ho khế mấy tiếng:

"Mọi người có hận ông thêm một chút, đỡ hận tôi một chút".

- Cô không sợ bọn họ giết mất tôi sao?

- Bọn họ cũng đều biết, ai mà giết ông, tôi sẽ hận người đó, do đó chẳng có ai chịu hy vọng làm kẻ bị tôi hận.

- Có điều, hôm nay, Tể Qua Hán của Cô Hàn Minh xông vào đây, bọn họ bắt kẻ là Trảm Kính Đường Hoài Âm Trương Hầu, hay là Thủ Noãn Bang Tuyết Thanh Hàn, ngay cả thuộc hạ mãnh tướng của cô là Hùng Bá Thiên Hạ Trương Mạnh Cầm, đều chẳng ai lại cứu cô.

"Cái đó là ông làm rồi". Lâm Đầu Hoa cười duyên dáng nói: "Một người, có một đội cung tiễn thủ, tuy chẳng có dịp dùng ở đâu cả, y cũng sẽ tìm cớ này hoặc cớ kia để thử xem mũi tên có bị rỉ sét gì hay không, cung có bị hư hại gì hay không, tên có bị gãy gì hay không. Nếu muốn cáo cấp, chỉ cần tùy lúc phóng ra hỏa tiễn bảy màu: tỷ dụ như màu xanh là nói cho Tuyết Thanh Hàn biết, tôi muốn lấy y; màu đỏ là thông tri cho Hoài Âm Trương Hầu, tôi là người của y đó; màu đen là ám chỉ cho Lỗ Vĩnh Tồn biết, y là chủ nhân của tôi rồi đó. Chỉ cần hỏa tiễn phóng lên, bọn họ sẽ lập tức chạy lại cứu ngay.

Ngay cả Trương Mạnh Cầm, chỉ cần thấy khói màu vàng là sẽ đem hết bộ thuộc về toàn lực cứu trợ. Có điều, tôi chẳng phóng ra hỏa tiễn gì cả; tôi chẳng phóng ra khói lửa gì cả, mà vẫn đánh sập hết

chư hầu".

Cô ngừng lại một chốc, nhẹ nhẹ nhàng nhàng, nhịp nhịp nhàng nhàng như ca hát, cười nói: "Cô Hàn Minh Tế Qua Hán cũng là người khổ sở theo đuổi tôi bấy lâu nay. Tôi để cho y lập công một lần, trước đó đã ước hẹn đâu vào đó với y, để cho y đến tập kích chỗ tôi ở, tôi muốn xem thử, ai là người có chân tình chân ý với tôi, với lại luôn tiện trừ khử quách bọn phản đồ như Tư Đồ Bá, Âu Dương Tuyền!".

Lần này cô đưa mắt nhìn đăm đăm về hướng Thiện Tai đại sư, ánh mắt lộ ra một thứ cảm tình cô chưa từng lộ ra bao giờ, không chừng là thứ cảm kích:

- Ông quả thật không làm cho tôi thất vọng.

"Nhưng cô thì làm cho tôi thất vọng lắm". Thanh đao trên tay của Thiện Tai đại sư đã rớt xuống đất: "Tôi vì cô mà bất kể sống chết chạy lại, nhưng rốt cuộc chỉ là món đồ chơi của cô, một hình nộm của cô, cô hứng chí thì lấy ra thí nghiệm. Cô có bao giờ nghĩ tới, tôi cũng là con người, chỗ nào tôi cũng không bằng cô, chỗ nào cô cũng đùa bỡn tôi.

Tôi có thể vì cô mà chiến đấu, có thể vì chiến đấu mà chết đi, nhưng tôi không thể đem sinh mạng của mình ra làm trò chơi cho cô, để cho cô cười".

Lâm Đầu Hoa bấy giờ mới cảm thấy kinh hãi, ánh mặt trời ngoài song cửa chiếu vào trên gương mặt trắng như ngọc của cô, trên gương mặt đó đã lộ vẻ như hoảng hốt sợ hãi:

- Ông là người chân chính đối xử tốt với tôi, không phải ông đánh nhau là không chỉ vì tôi sao?

"Đúng vậy, chiến tử vì hồng nhan, có gì mà phải than tiếc?" Thiện Tai

thở dài một tiếng: "Chẳng qua, tôi có thể vì cô mà quyết tử, đối thủ có nhiều đến bao nhiêu, kẻ địch có cường mạnh đến bao nhiêu, tôi cũng sẽ bảo vệ cho cô, đến chết mới thôi; nhưng tôi không thể chịu được, cô vì khảo nghiệm tôi mà đùa bỡn tôi lần này qua lần khác... Chẳng ai có thể".

Ông ta nhìn cô đầy vẻ bi thương, còn có thêm vẻ bất nhẫn và chết ngất trong lòng:

-... Cô không bao giờ thấy mặt tôi nữa đâu.

Sau đó ông ta quay người lại bỏ đi, áo tăng bào hình như còn chưa ráo hết lệ.

HẾT